

C. CHANOT- BULLIER

CANT DE PASCO

*A la memòri
de moun Espous*

Avant-prepaus

Coneissi gaire, personalament, d'òna Chanot-Bullier. L'ai vista, ai parlat amb ela, d'aquí entre aquí, dins qualques acamps felibrencs de Provença, sempre ambe son òme, mèstre Chanot: totes dos me manifestávan la cortesia mai fina que se pògue trobar. Me sovenent d'acò, ai pas refusat la demanda que me faguèt la trobairís marselesa de plan voler presentar als leigiers lo libre de poèmes dedicat per ela a la memòria de son espos.

Ai legit sus espròvas aquels poèmes ont, al-dessus d'una despartison teorica, ai trobat dos grands tèmes d'inspiracion: lo sentiment religios tot de grandor e de noblessa, e l'amor de la Provença tradicionala.

La Saludacioun angelico, la Preguiero à Nosto-Damo de Gràci son l'expression simpla de la devocion nòbla a la Dono di Cèu, que mena l'autor a l'acceptacion de l'espròva e al desir de la mòrt crestiana dins lo sacrifici:

*Veici mis afecioun, veici tout ço qu'es miéu;
Destacas-me de tout pèr vous jougne, moun Diéu.*

E, se l'amorosa de poesia regrèta, ambe rason, de plus vese la procession de las Rogazons, es urosa de remirar dins tota son esplendor, la prima que luzís e canta dins lo son de las campanas e dins l'Aubo de Pasco.

La Provença emplena lo còr de d'òna Chanot, femna de tradicion.

L'amor cremant del país es resumit dins aquel bordon esmovent e clar:

Au cor, gardan la fe dis enfant de Maiano.

Om la pòd vese prèsta a partir, coma lo jovenòt Mistral, per vese mounte an passa li Rei; a raivat tendrament dins Arle al temps de l'amor; a remirat aquí lou Flume rei; s'es agenlhada davant La Capoucho blanquinello ont dormis lo grand poèta; demòra estacada als ancians vestits, a las vièlhas cansons, als mòbles antics.

Ligant dedins l'oustau lou presen au passa, parièra a la fada que s'escoun au Castèu de Tarascoun, vei li mounumen de l'istòri de Prouvènço, li vièi mounumen emé soun ensignamen », vei Nosto-Damo de la Gardo e Li Pont sus Rose.

Auriai aimat de legir, demest aquels poèmes, las estròfas que la trobairís a consacradas a las Portos escrincladas de-z-Ais, o encara a La Mort del'Oulivier,

l'arbre sacrat de Provença. Mas, i ai trobat ambe plaser lo remembre d'Antounieto de Beucaire e de Jousè d'Arbaud. Subretot, i ai trobat l'evocacion de las glèisas d'Avinhon, la Ciutat campanièro (Mistral), ont ai fait ieu-mème, antan, lo sacrat romavage dont parla la trobairís dins un remirable sonet, Dins tres Gleizo d'Avignoun, que l'Academiá dels jòcs Florals floquèt d'una primavera en 1950; son tres visions, preclaras, esmoventas,

A l'ouero ounte l'encens perfumo li missau:

Dins Sant-Peire espanta, Saboli jogo encaro,
Lauro en sa raubo verdo intro dins Santo-Claro,
E Mistral, dins li Carne, escriéu en prouvençau.

N'ai pron dit per que los legeires sápien lo gauch esmovent e benfasent que raja de Lou Cant de Pasco. Veiran, elis-mèmes, la granda varietat de ritmes e de rimas ont la trobairís jòga sens esfòrs, e la puretat de la lenga provençala.

A qui me fan pensar, dins ma retirada pirenenca, las estròfas de dòna Chanut-Bullier? A Brizeux, lo dos cantaire de Bretanha, que tant aimèt li Primadié, qu'auria legit ambe plaser aquelas estròfas armoniosas.

**JOSÈP SALVAT,
Surbá,
per Nòstra-Dama d'Agost,1970.**